KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 1. Tammikuu. | TOIMITTAJAT: JOHN SUNDBERG Vastaava. HUUGO NYBERG Toim. sihteeri. | 20:s vuosik. 1915.

— *Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa.* — *Hinta 1 mk. 50 penniä koko vuodelta.* —

Uusi Vuosi.

Me alotamme taas uuden vuoden. Vanha vuosi 1914 on loppunut. Uusi vuosi 1915 on alkanut. Kuuromykkäin Lehti lähettää lukijoilleen nyt ensimäisen numeronsa tänä uutena vuotena. Se tulee toivottamaan *onnellista ja Jumalan siunaamaa uutta vuotta* Suomen kaikille kuuromykille.

Antakoon Jumala onnellisen uuden vuoden meille kaikille!

Jumala on uskollinen ja hyvä. On hyvä muistaa se taas kun alotamme uuden vuoden. Jumala oli hyvä meille viime vuonna. Hän auttoi meitä vaaroissa ja vaikeuksissa. Hän lähetti lohdutusta murheisiimme. Hän sääli meitä, eikä ole rangaissut meitä niinkuin me olemme ansainneet. Meidän syntimme ovat suuret. Mutta Jumala on kärsinyt meitä vielä yhden vuoden. Hän on antanut anteeksi meille paljon. Hän on rakastanut meitä paljon, vaikka me olimme kovasydämiset ja unhotimme usein Hänet.

Jumala oli hyvä meille. Hän ei sallinut sodan vielä tulla Suomeen. Suomessa on rauha, vaikka monessa muussa Euroopan maassa on suuri ja vaikea sota. Suomen miehet eivät ole sodassa. He saavat olla kotonaan töissään. Meillä on rauha. Kirkoissa saarnataan Jumalan sanaa. Kouluissa opetetaan oppilaille tietoja. Kauppapuodit ovat auki, virastot, tehtaat ovat työssä. Kaikki tämä on Jumalan antama suuri lahja. Hän varjeli meitä vielä sodasta. Mutta surevalla sydämellä me muistelemme niitä onnettomia ihmisiä, joitten kodit ja isänmaa on sodan jaloissa. Varsinkin säälimme me niitten maitten kuuromykkiä. Sillä me tiedämme, että he saavat peljätä ja kärsiä kovin paljon.

Me emme tiedä mitä uutena vuotena 1915 tapahtuu. Emme tiedä saammeko elää rauhassa vielä eteenpäin. Emme tiedä antaako Jumala meille hyvän vuoden: runsaasti ruokaa, vaatteita ja terveyttä. Emme tiedä elämmekö vai kuolemmeko. Moni toveri ja rakas ystävä kuoli viime vuonna. Ehkä me kuolemme tänä vuonna. Ehkä tämän vuoden lopussa lepäämme maassa mullan alla. Emme tiedä mitään huomisestakaan päivästä.

Mutta sen me tiedämme, että Jumala on aina hyvä. Ja Hän tekee hyvää meille. Hän tekee hyvää silloinkin kun Hän rankaisee ja kurittaa meitä. Jos saamme sodan, nälän, sairauden, köyhyyden, kärsimyksen ja murheen, niin saamme ajatella, että Jumala tekee hyvää meille. Hän kurittaa meitä sentähden, että me kärsiessämme puhdistuisimme, tulisimme voimakkaiksi, nöyriksi, ymmärtäväisiksi, rohkeiksi ja jumalisiksi. Kärsimys vie meitä likemmä Jumalaa. Katso, kuinka kärsivä ihminen on nöyrä ja hiljainen! Hän ajattelee Jumalaa ja tottelee Jumalaa. Hänessä näkyy aivan Jumalan kuva. Mutta katso, kuinka moni iloinen ja huoleton ihminen tulee ylpeäksi ja jumalattomaksi, kovasydämiseksi ja rikkoo Jumalan käskyjä.

Älä pelkää kärsimystä! Jumala sen antaa. Jumala on siinä läsnä sinua. Jumala kasvattaa sinua. Hän tekee sinut Hänen kuvansa kaltaiseksi. Hän ei anna sinulle *liijan raskasta kärsimystä.* Sillä Hän tietää, kuinka paljon sinä voit kärsiä.

Me alotamme siis uuden vuoden toivovalla ja rohkealla mielellä. Me luotamme Jumalaan. Kaikki muuttuu meille hyväksi ja onneksi *jos me vaan Häntä rakastamme.*

Eläkäämme jokainen Jumalan yhteydessä! Tuntukoon ja näkyköön meistä kodissamme, kyläkunnassamme, työmaalla ja toverien keskuudessa ollessamme, että me elämme Jumalan yhteydessä.

H. N.

—•—

Kuuromykkäin matkapapit Norjassa.

Norjan kuuromykät saivat ensimäisen matkapappinsa jo vuonna 1893. Sitä ennen ei kuuromykillä ollut omaa matkapappia Norjassa eikä toisissakaan Skandinavian (=Tanska, Ruotsi ja Norja) maissa.

Konrad Svensen.

O. Thormodsæter.

A. Larsen.

Norjan ensimäinen kuuromykkäin matkapappi on pastori *Konrad Svendsen*. Hän asuu Norjan pääkaupungissa, Kristianiassa. Hän oli ensin opettajana Kristianian kuuromykkäinkoulussa. Tässä koulussa oli pidetty säännöllisiä jumalanpalveluksia kuuromykille jo vuodesta 1872 alkaen. Jumalanpalveluksissa saarnasivat vuorotellen km-koulun opettajat, sekä ylioppilaat Lars Havstad ja H. Aschehoug, jotka itsekin olivat kuuromykkiä. Kristianian kuuromykkäin yhdistys osti itselleen oman talon v. 1886. Tässä talossa pidettiin sitten kuuromykkäin jumalanpalveluksetkin. Saarnaajaksi pyydettiin opettaja Konrad Svendsen. Km-yhdistys osti v. 1894 pienen rukoushuoneen, jonka kuuromykät sisustivat omaksi kirkokseen. Tässä kirkossa pidetään nyt jumalanpalvelukset Kristianian kuuromykille.

Huhtikuun 26 päivä v. 1893 vihittiin Konrad Svendsen Norjan kuuromykkäin papiksi. Talvella saarnasi hän Kristianiassa ja kesällä matkusteli hän ympäri maata pitämässä jumalanpalveluksia ja toimittamassa kirkollisia toimituksia (=vihkimisiä, kastetoimituksia, rippikoulua y. m.) Norjan kuuromykille.

Past. Svendsen on syntynyt 19. 8. 1862. Hän tuli ylioppilaaksi v. 1881 ja rupesi Kristianian kuuromykkäinkoulun opettajaksi vuonna 1884. Tämän koulun johtajaksi valittiin Svendsen v. 1886. Hän on matkustanut paljon ulkomailla tutkimassa kuuromykkäin opetusta toisissa maissa. Hän on kirjoittanut useita kirjoja kuuromykistä. Suomen kuuromykät tuntevat past. Svendsen'in *„Hartauskirjan"*, joka on käännetty suomenkielelle. Siinä kirjassa on lyhyt kappale luettavaksi vuoden jokaiseksi päiväksi.

— Pitkillä matkoillaan Norjan maassa tapasi past. Svendsen monia vanhoja kuuromykkiä, jotka eivät osanneet lukea, eivät ymmärtäneet mitään kun he eivät olleet käyneet mitään koulua. Silloin past. Svendsen päätti ruveta opettamaan heitä. Hän kokosi rahaa hyviltä ihmisiltä ja rakensi „vanhojen kuuromykkäin kodin" lähelle Kristianiaa. Sinne kokosi past. Svendsen vanhoja kuuromykkiä ja opetti heitä tuntemaan Jumalaa ja Jeesusta ja laski heidät Herran ehtoolliselle. Tämä oli kovin kaunis ja jalo teko.

Mutta Norjan kuuromykät tahtoivat saada enemmän matkapappeja. Maalla asuvat kuuromykät tahtoivat saada useammin jumalanpalveluksia. He tahtoivat oppia enemmän Jumalan sanaa. Norjan valtio on myöntänyt pastori Svendsen'ille 2 apu-pappia. Toinen heistä asuu myös Kristianiassa. Toinen apu-pappi asuu Norjan pohjoisosassa, Stavanger'in kaupungissa.

Pastori *Olavi Thormodsaeter* on apu-pappina Kristianiassa. Hän on syntynyt v. 6. 11. 1869. Hän on työskennellyt kuuromykkäin keskuudessa jo vuodesta 1899 alkaen. Silloin hän tuli opettajaksi past. Svendsen'in perustamaan vanhojen kuuromykkien kouluun Kristianiaan. Vuonna 1909 määrättiin hänet toiseksi kuuromykkäin matkapapiksi. Hän ja pastori Svendsen matkustelevat nyt vuorotellen pitämään jumalanpalveluksia Norjan kuuromykille maalla. Pastori Thormodsaeter on erittäin innokas raittiusmies. Hän on perustanut monta raittiusyhdistystä Norjan kuuromykkien keskuuteen.

Norjan kolmas kuuromykkäin matkapappi on pastori *Anton Larsen*, synt. 1859. Hän asuu Stavangerissa ja on Stavangerin läänin kuuromykkien sielunhoitaja vuodesta 1909 alkaen.

Painatamme tähän lehteemme Norjan kuuromykkäin matkapappien kuvat. Lukijat näkevät siinä minkälainen papin puku Norjassa on. Se on toisenlainen kuin Suomessa.

(Tämä kirjoitus on mukaellen otettu ruotsinkielisestä „Kuuromykkäin Joulusta").

—•—

Kotiseudulla.

Mailmansota oli alkanut. Auteron Eero joutui ihan ymmälle. Hän oli nimittäin samaan aikaan joutunut työttömäksi. Kun hänen nyt piti etsiä itselleen uusi työpaikka, ei se ollutkaan helppoa. Kaikkien työnantajienkin mielet oli sota äärimmilleen jännittänyt ja odotettiin mikä tästä lopuksi tulee. Minne hän kääntyikin oli aina sama vastaus: „mitäpä me voimme, tykit paukkuvat . . ." ja lyhyt hartiain kohotus oli vastauksen peruuttamaton vahvistus.

Ihana oli keskikesän loppupuoli. Taivas oli pilvetön ja päivä helteisen kuuma. Maamiehet ahertelivat väkineen pelloillaan elonkorjuutouhussa tyyninä, huolettomina ja reippaina niinkuin ei mitään mailman mullistusta olisi ollutkaan käynnissä. Se oli heistä vaan paha kaiku, sora-ääni korvessa, josta ei sen enempää välitetty. Olivathan he rauhallisia omissa touhuissaan.

Mutta Eero oli ilman työtä, outona ja ymmällä keskellä vierasta paikkakuntaa, joka siltä kuitenkin oli osa hänen rakasta synnyinmaataan. Ei ollut tietoa eikä toivoa työn löytämisestä, ei mitään minne olisi voinut kääntyä. — Olla ilman työtä, se on aina jotain pahaa sille, joka elää ainoastaan omasta työstään eikä mistään muusta. Kun työ on loppu on palkkakin loppu ja ilman palkkaa ei ole helppo ajanpitkään ansaita kunnialla toimeentuloaan luisumatta rikollisuuden teille, tai almuille. Mutta tämä taas kauhistutti Eeroa. Moisiin ei hän olisi millään hinnalla antautunut.

Kun Eero huomasi asiansa kehittyvän siihen arveluttavaan suuntaan, minkä pakollinen työttömyys niin usein saa aikaan, oli hän viimeinkin pakotettu ottamaan lukuun myös kotiseutunsa — viimeisenä pelastusmahdollisuutena. Hänellä oli kotiseutu hänelläkin. Mutta sinne hän ei mielellään olisi mennyt. Noin kymmenen vuotta oli hän ollut sieltä poissa, eikä hänellä ollut siellä enää oikeata kotiakaan, niinkuin lapsuudessansa. Olihan sekin jo mahdollisesti käynyt hänelle yhtä vieraaksi kuin mikä muu paikkakunta hyvänsä.

Mutta eipä ollut muita neuvoja valittavana. Viimein, kun muu oli turhaa ja toivotonta päätti Eero kuin päättikin kulkea sinne, ollakseen siellä sodan loppuun asti, jonka jälkeen hän taas toivoi tulevan paremmat ja rauhalliset ajat.

Saatuaan kerran tämän tuuman päähänsä, ei Eero kauan vitkastellut sen toteuttamista. Hän kokosi tavaransa matka-arkkuihinsa. — Työkaluista hän erittäinkin piti tarkkaa lukua. Hän otaksui niitä hyvin tarvitsevansa mukanaan. Yks' kaks' hän istui jo täydellä höyryllä eteenpäin jyristävässä junassa ja sitte aaltoja vihaisesti puhkovan laivan kannella. Laivan tultua päätesatamaan nousi hän maihin. Mutta siihen ei matka vielä loppunut. Hän kapusi kirjavan matkustajajoukon mukana kosken harjanteen yli toiselle laivalle, joka pian alkoi mennä viilettää pitkin järven selkää. Loppumatkan,

kahden kyytivälin istui hän tärisevillä kyytirattailla, ja suuri taisikin olla erään vanhastaan tutun perheen hämmästys, kun hän äkkiä ilman edellä käypää ilmoitusta ilmestyi heidän pihaansa kievari kyydillä kimpsuineen ja päivineen ja alkoi viittailla kyytipojan kanssa, joka myös sattui olemaan kuuromykkä. „Mustia“ kasvoja oli hetkisen lasin takana. Mutta kukaan ei tullut pihaan.

Tämä tuntui Eerosta oudolta. Hän oli kuvitellut tapaavansa heidät pihalla. Hän nolostui hiukan. Olihan hänen matkansa kaikissa vaiheissaan onnistunut odottamattoman hyvin. Oli ollut kuin näkymätön voima olisi tuonut häntä eteenpäin, ja hän oli ollut täynnä vakaumusta matkan oikeasta suunnasta. Päiväkin oli ollut ihanimpia kesäpäiviä. Matkan varrella hän oli nähnyt ihmiset arkipäiväsen huolettomuuden vallassa ja kaikki oli ollut niin tyyntä, hiljaista ja rauhallista keskellä askartelua. Ei merkkiäkään saattanut huomata parhaillaan riehuvasta mailman myllerryksestä. Eerokin oli tullut hilpeäksi ja huolettomaksi. Ja päälle päätteeksi hän toisella kyytivälillä oli saanut kyytipojasta veljellisen puhekumppanin. Koko matka oli tullut hänelle pelkäksi huviksi ja virkistykseksi. Ja nytkö, perille päästyään hänen piti uudelleen masentua maan tasalle, kun ei kukaan tullut vastaan pihalla, jossa hän kymmenen vuotta aikaisemmin oli ollut kuin kotonaan. Kuinka vieraaksi se olikaan käynyt, tuo tuttu piha, jossa hän nyt seisoi. Eero toivoi olevansa jossain kaukana. Mutta perääntyä ei sopinut. Tavaratkin oli jo nostettu pihalle. Kyytipoika ryhtyi hevosta syöttämään.

Ottipa Eerokin rohkeutensa ja astui sisään, joskin hieman arkana ja masentuneena. Ensimmäinen minkä hän näki oli „musta“ ja ujosteleva riihiväki, joka aterioitsi päivällispöydässä. Kaikkein silmät olivat kiinnitetyt tulijaan. Tulijaa oudostutti. Mutta sitte kohtasi hän tutut silmät. Ne olivat emännän, joka nousi tervehtimään ei tuttavallisesti ja sydämellisesti niinkuin Eero oli odottanut, vaan ujosti ja kunnioittavasti, niinkuin jotain korkeata ja outoa vierasta. Muu väki, joka oli enimmäkseen naispuolista, oli Eerolle vähemmän tuttua. Emäntä esitti miniänsä, jota Eero ei tuntenut. Edelleen sai Eero tietää, että emännän pojat, miniän mies ja tämän veli, olivat Amerikassa ja että isäntä oli kuollut vuosi sitte.

Tästä Eero ymmärsi miksi perhe nyt oli käynyt vieraammaksi, kuin kymmenen vuotta sitte. Talonpito oli kokonaan naisväen käsissä. Olisi ollut liian romanttista jos miespuolinen vieras olisi ottanut asuntonsa sieltä.

Eero löysi sopivamman asunnon veljensä luota. Mutta hänen entisellä syntymäseudullaan oli kaikki muuttunut hänelle vieraaksi, kylmäksi, ja olo yksitoikkoiseksi. Alusta alkaen valtasi hänet suru ja katumus sinne paluustaan. Tätä ei hän voinut olla valittamatta lähimmille tuttavilleen. Mutta nämä tunsivat asian paremmin kuin hän. He vakuuttivat, että kyllä aika kotiseudullakin hyvin alkaa luistaa, kun ensin vähän tottuu ja tulee tutummaksi kotiseutulaisille. Että alussa on outoa ja vierasta johtuu siitä, että ollaan olevinaan outoja ja vieraita, päättelivät he.

Viikon päivät kului vitkalleen toivon ja harmin vaihdellessa. Väliin paloi haikea ikävä palata takaisin avaraan maailmaan ja kadota sen melskeisiin. Väliin valtasi hänet ihastus synnyinseutunsa rauhallisuuteen ja hiljaisuuteen. Sillaikaa Eero kuitenkin vähitellen tottui kotiseutuunsa, ja tuli tutummaksi kotiseutulaistensa kanssa.

Ilmestyipä sitte eräs henkilö, Eerolle aivan vieras, joka halusi teettää niitä töitä, joitten tekeminen Eerolla oli ammattinaan, — ja aivan kiireen kaupalla. Eero oli heti valmis, ja oli kiitollinen, että oli tuonut työkalut mukanaan kotiseudulleen. Tuskin oli hän päässyt kunnolliseen työn alkuun, kun esimerkki tarttui. Lyhyessä ajassa sai hän tusinan erilaisia tilauksia. Eikä se siihen loppunut. Niin, että Eero lopultakin tuli vakuutetuksi, että kun vieras paikkakunta on kylmä ja tyly, niin kyllä lämpimän silloin tarjoo kotiseutu, kotiliesi . . .

*

Sattuipa sama kyytipoika, josta yllä on kerrottu käymään pappilassa sisartaan tervehtimässä. Kirkkoherrakin ryhtyi silloin keskustelemaan hänen kanssaan:

— „Tunnetko sinä Eero Auteron?“

— „Tunnen“, vastasi kyytipoika“, minä olin hänellä kyydissä, kun hän tuli kotiin“.

— „Vai niin“, hymyili kirkkoherra. „Mutta minkätähden sinä et ole ruvennut ammattilaiseksi, niinkuin hän. Hän tekee työnsä hyvin. Hänen ei tarvitse työskennellä ulkona sateessa, kuten esim. rengin“.

— „En ole saanut oppia“.

Eero Auterosta oli siis liikkeellä puheita kirkkoherrankin kuuluvilla. Eero vain ei ollut nähnyt kirkkoherraa kymmeneen vuoteen.

Maailmanlapsi.

Viipurin kuuromykkä-„laulajat“.

Viipurin kuuromykkäin laulajat.

Lehtemme viime numerossa kerrottiin iltamasta, jonka Viipurin kuuromykät pitivät kootakseen varoja Åvikin vanhain kuuromykkänaisten kodin hyväksi. Tässä iltamassa „lauloivat“ muutamat kuuromykät m. m. „Maamme“-laulun. Kuvamme näyttää Viipurin kuuromykkä-laulukuoron alottaessaan „Maamme“-laulua.

Avunpyyntö.

Neiti Yvonne Pitrois Ranskanmaalta Bordeaux'in kaupungista on lähettänyt meille seuraavan avunpyyntö-kirjoituksen. Neiti Pitrois toimittaa Ranskassa kuuromykkäin sanomalehteä.

„Kuuromykkä-naisille Suomessa ja Venäjällä.

Rakkaat ystävät! Meidän isänmaamme, teidän ja minun, sotivat saman, yhteisen asian puolesta *). Meidän sotalippumme, teidän ja minun, liehuvat samojen korkeitten aatteiden tähden. Meidän sydämemme, teidän ja minun, tuntevat samaa tuskaa ja hätää. Paljon kurjuutta on tämä hirveä sota tuonut meille. Erittäinkin yksi kurjuus koskee varmaan teidänkin sydämiinne. Se on meidän kuuromykkä-sisartemme äänetön kurjuus ja hätä. Monet, monet sadat pienet, nuoret ja vanhat kuuromykkä-naiset, naidut ja naimattomat, äidit pienine lapsineen ovat paenneet kodeistaan, kouluistaan ja hoitolaitoksistaan. He ovat säikähtäneet ja peljänneet lähenevien saksalaisten sotamiesten uhkauksia. He ovat kulkeneet paeten pitkät matkat. Matka oli vaikea ja vaarallinen. Hämmästyksissään eivät he enää ole osanneet kertoa hätäänsä eikä pyytää apuakaan. Heillä ei ole asuntoa, ei kotia, ei ystäviä, ei rahaa. He piiloskelevat tuntemattomilla seuduilla ja ovat, enemmän kuin muut, vieraita vieraalla maalla. Ajatelkaa heitä, rakkaat ystävät! Jumala on varjellut teitä vihollisten julmilta hyökkäyksiltä. Teillä on se Jumalan siunaus, että saatte olla kodissanne, oman perheenne keskuudessa. Armahtakaa, säälikää! Tehkää jotakin kärsivien sisartenne hyväksi. Minä käyn etsimässä ja auttamassa heitä koko Ranskassa ja Sweitsissä. Minä kokoan rahaa ja lämpimiä vaatteita heille. Minä koetan lohduttaa heidän surevia sydämiään samalla kun koetan auttaa heidän ulkonaista kurjuuttaan. Jokapäivä näen minä uutta köyhyyttä, hätää ja puutetta. Auttakaa! Lähettäkää minulle mitä voitte. Minä kyllä ilmoitan mihin olen käyttänyt minulle lähetetyt varat. Jokainen penni on tarpeen ja on tervetullut. Olen kiitollinen jos Suomen ja Venäjän kuuromykkäinlehdet painattavat tämän avunpyynnön“.

Yvonne Pitrois,

90 rue de Marseille, Bordeaux,
France.

* Suomella ei tosin ole omaa sotaväkeä. Kirjoittaja ajattelee tässä Suomea yhdistettynä Wenäjän kanssa yhdeksi.

Orpojen joulu.

Kyynel-silmin polvistui pieni Elli äitinsä kuolin vuoteen viereen. Kaksi kuukautta oli äiti ollut sairaana — ja nyt hän oli niin heikko.

„Äiti-parka“ ei taida enää yli joulun elää“, sanoi naapurin Riikka-mummo, joka oli tullut sairasta hoitelemaan.

Ja nyt oli joulun aatto. Elli oli nähnyt Siltalan Jannen ja Eskon retuuttavan somaa joulu-kuusta pihaan. Hän kuuli heidän keskustelunsa.

„Täytyy saada paljon omenia, kulta-lankaa, namusia ja kynttilöitä“, sanoi Esko.

Elli huokasi: „oi, jospa minulla olisi edes yksi kynttilä! Saisimme valoa tupaan . . .

Jospa olisi pari halkoa, niin panisin tulen uuniin, ettei äidillä olisi vilu!“

Elli hiipi taas vuoteen luo. Äiti näytti nukkuvan. Mutta äkkiä hän avasi silmänsä. Laiha, valkoinen käsi laskeutui Ellin kiharaiselle päälle. — Äidin kalpeilta huulilta kohosi hiljainen rukous lapsensa puolesta.

Elli ihmetteli tuota kaunista, ihmeellisen kirkasta ja lempeää hohdetta äidin kasvoilla . . . Ei äiti enää sairaalta näyttänyt. Hänen silmänsä säteilivät kuin taivaan tähdet. Sitte ne sulkeutuivat.

Elli painoi päänsä tyynyihin ja siihen nukkui hänkin.

Herättyään huomasi hän, että tupa oli valaistu ja paljon ihmisiä oli siellä.

Kartanon nuori Dagmar neiti ja maisteri olivat tulleet hakemaan Elliä omaan kauniiseen kotiinsa. He halusivat jakaa joulu-ilonsa hänen kanssansa.

„Eikö äiti tule myös?“ kysyi Elli.

„Lapsi rakas“, sanoi maisteri, „äitisi ei enää mitään joulu-iloa täällä maan päällä kaipaa. Jeesuksen luona, taivaassa on hänellä nyt ikuinen joulu-juhla“.

„Ja nyt me lähdemme!“ sanoi Dagmar.

Mutta Elli huudahti: „Elli tahtoo nähdä äitiä!“

Riikka talutti hänet porstuaan. Siellä lepäsi äiti paareilla, valkean lakanan alla kylmänä ja suljetuin silmin.

Elli kumartui ja kuiskasi kuolleen korvaan: „Äiti! Odota siellä taivaassa pientä Elliäsi! Ellikin tulee Jeesuksen luo!“

Hän suuteli kylmää otsaa ja oli heti valmis lähtemään.

„Hauskaa Joulua herrasväelle! Olette hyviä orpo-raukalle! Kyllä hyvä Jumala sen muistaa!“ huusi Riikka muori portailta.

„Hauskaa Joulua!“ vastasivat maisteri ja neiti.

Hauskasti soi kulkunen. Virkku hevonen, „Leimu“ nelisti iloisesti kotia kohden. Elli tirkisteli vällyjen sisästä ulos joulu-yöhön. Hän näki puitten vilahtavan kotiin päin.

„Kuulehan, Oiva veikko!“ lausui Dagmar. „Muistanpa nyt, että mulla on täällä vielä toinenkin suojatti; se on Risu-Tildan Paavo“.

Jatk

Tietoja kotimaasta.

75 vuotta täytti rouva *Maria Hirn* Helsingissä viime tammik. 5 päivänä. Rouva Hirn on ent. kuuromykkäin opettajan D. F. Hirn-vainajan leski ja toimittaja Julius Hirn-vainajan äiti. Vanhus on vielä

Rouva Maria Hirn.

hyvissä voimissa. Syntymäpäivänä kävi häntä onnittelemassa moni ystävä, kuuleva ja kuuromykkä. Rouva Hirn kertoi heille muistoja pitkän elämänsä varrelta. Helsingin kuuromykkäin yhdistyksen johtokunta antoi rouva Hirnille kauniita kukkia.

Joulujuhla pidettiin Riihimäen ympäristön kuuromykkäin toimesta Uuden vuoden päivänä Riihimäen palokunnan talolla. Saapuvilla oli 27 kuuromykkää. Puheita pitivät herrat Lauri Vainola ja Eino Karilas, sekä pastori Nyberg. Hra O. Wetzell Helsingistä esitti muutamia taikatemppuja joita kuuromykät ihmetellen katselivat. Ohjelmassa oli myös huviposti ja joululeikkejä. — Aikaisemmin päivällä keskusteltiin kuuromykkäinyhdistyksen perustamisesta Riihimäelle ja lähetettiin

sääntö-ehdotus Kuuromykkäin Liiton keskushallinnolle hyväksyttäväksi. — Juhlassa piti myöskin raittiusesitelmän E. Savisaari Turusta, joka valaisi esitelmäänsä raittiuskuvilla y. m.

„Lesken ropo“. Säästölaatikoita „Lesken ropo“ on kerätty rahaa seuraavat summat viime joulukuussa: Forssassa Kalle Heikkilä 3 mk. 50 p., Maria ja Kalle Keskinen 2 mk. 50 p., Amanda Utter 2 mk. — Urjalassa: Johanna Näppinen 2 mk. 78 p. ja Ulla Lithonius 2 mk. 55 p.

Lahjoitus. Pastorin rouva Anni Björklund Vaasasta (kuvanveistäjä Alb. Tallroth-vainajan sisar) on lähettänyt rahaa 100 mk. keinutuolien ostamista varten Åvik'in vanhojen kotiin. — Pietarsaaren kuuromykät ja heidän ystävänsä lähettivät seppeleen sijasta J. Hirn'in haudalle rahaa 53 mk. 25 p. Åvik'in vanhojen kodille.

Helsingin kuuromykkäinyhdistys päätti lähettää kaiken joulujuhlasta saadun voiton hätääkärsiville kuuromykille Belgiaan ja Ranskaan. Siellä kärsivät kuuromykät suurta hätää sodan tähden.

Helsingin kuuromykkien ompeluseura on lahjoittanut Suomen Punaiselle Ristille 36 lakanaa, 8 paitaa, 5 paria sukkia, 6 paria rannikkaita ja 4 paria lapasia. Nämät vaatteet annetaan sodassa haavoittuneille sotamiehille.

Myyjäiset. Joulukuun 2 p:nä piti Porvoon km-yhdistys myyjäiset. Ompeluseura oli vuoden kuluessa valmistanut paljon erittäin sieviä, siistiä ja hyvin tehtyjä naisten käsitöitä myyjäisiin. Tavarat myytiin pian, melkein puolessa tunnissa loppuun. Rahaa saatiin 297 mk. 5 penniä. Porvoon km-yhdistyksen ompeluseuraa johtaa neiti Ellen Carlstedt. Hän katsoo tarkasti, että käsityöt ommellaan ja valmistetaan hyvin ja siististi. Porvoon km-naiset ovat siitä kiitollisia neiti Carlstedt'ille. Hän opettaa heitä tekemään hyvää ja kunnollista työtä. (Tidskr. f. Dövst.)

Syntymäpäivä. Tämän lehden viime numerossa kerroimme, että neiti Ellen Carlstedt Porvoossa täytti 50 vuotta viime jouluk. 7 p:nä. Porvoon km-yhdistys, jonka kunnioitettu puheenjohtaja neiti C. on, vietti hänen syntymäpäiväänsä hauskalla ja onnistuneella juhlalla. Juhla pidettiin kuuromykkäinkoulun juhlasalissa. Kun neiti Carlstedt tuli juhlasaliin ottivat kuuromykät hänet vastaan lämpimillä tervehdyksillä ja onnentoivotuksilla sekä koristivat hänet kukilla. Neiti Alice Westerlund piti hänelle puheen viittomakielellä sekä kiitti häntä siitä väsymättömästä, uhrautuvasta työstä, mitä neiti Carlstedt on tehnyt Porvoon kuuromykkäin yhdistyksessä ja ompeluseurassa. — Keskellä juhlasalia oli suuri kahvipöytä. Pöydällä oli kukkia, kahvia, leivoksia sekä pieni joulukuusi säteilevine kynttilöineen, sillä tämä juhla oli samalla km-yhdistyksen joulujuhla. Istuttiin kahvipöydän ympärille. Vieraiksi oli kutsuttu myös neiti Carlstedtin sisaret sekä kuuromykkäinkoulun opettajattaret ja opettajat. Puheita pitivät vielä neiti Ingrid Lönnberg ja rouva Elin Raitio. — Ilta kului hupaisesti ja lopuksi leikittiin joululeikkejä.

(Tidskr. f. Dövst.)

Masteri E. Lüçk Oulusta vieraili Helsingin kuuromykkäin yhdistyksessä tammikuun 5 p:nä pitämällä kuuromykille esitelmän aineesta: kuuromykät ja heidän kotinsa.

Vaasan kuuromykkäin kokouksen pöytäkirja on nyt ilmestynyt painosta. Siihen on painettu kertomus kokouksesta, past. Nyman'in, opettaja Pesosen ja Palomaan pitämät puheet ja esitelmät kokonaisuudessaan sekä kokouksen keskustelujen alustukset ja itse keskustelut. Tämä vihko sisältää siis paljon opettavaista ja hyödyllistä lukemista. Kehotamme kuuromykkiä ostamaan tämän vihkon. Sen hinta on ainoastaan 10 penniä Suomen Km. liiton jäseniltä. Sitä saa ostaa ja tilata Kuuromykkäin Liiton toimistosta Helsingistä Rikardinkatu 2.

Kuuromykkäin Joululehteä myytiin taas tänäkin jouluna liki 5,000 kpl. Olemme luvanneet parhaimmille asiamiehille 3 palkintoa. Palkinnot jaetaan ja voittajain nimet julkaistaan Kuuromykkäin lehden ensi numerossa, sitten kun kaikki asiamiehet *ensin ovat maksaneet* tilauksensa. Odotamme maksua vielä muutamilta asiamiehiltä.

Ensimäiset hoidokkaat Åvik'in vanhainkotiin saapuvat tammikuun 30 päivänä sinne.

Lehtemme lukijat! Kaikki entiset Kuuromykkäin Lehden tilaajat eivät ole vielä tilanneet lehteä vuodeksi 1915. Kiiruhtakaa pian uudestaan tilaamaan lehti. Lähetämme tämän tammikuun numeron vielä kaikille viime vuoden tilaajille. Mutta helmikuun lehteä he eivät enää saa jos eivät uudestaan tilaa lehteä.

Ahkera kuuromykkä metsästäjä. Kuuromykkäinlehdessä oli kirjoitus, jossa kerrotaan kuinka eräs kuuromykkä oli innostunut metsästykseen. Tunnen myös erään toisenkin kuuromykän, joka on ahkera ja innostunut metsästykseen. Se on *Hjalmar Penttinen*, joka asuu Juvan pitäjän Teivaan kylässä. Käytyään Mikkelin kuuromykkäin koulun, on hän tehnyt isänsä talolla kovasti työtä ja loma-aikana aina käynyt metsästämässä. Hän pyydystää kettuja, hilleriä, jäniksiä, oravia, kärppiä, vesikoita ja lintuja. Hän valmistaa huolellisesti itse raudat, joilla pyytää kärppiä, vesikoita ja hilleriä. Aina aamuhämärässä käypi hän katsomassa pyydyksensä, palaten aina ilolla kotiin kun saa metsästä otuksia. Kun hän alkoi harjoittaa metsästystä, niin ensin 1 vuoden aikana ei hän saanut kuin vähän otuksia. Mutta nyt 2 vuoden aikana on hän saanut hyvin runsaasti. Hänellä on myös koira mukana kun hän käypi met-

sästämässä. Koira tuntee hänen „äänensä“ hyvin, eikä he eksy toisistaan. Tänä syksynä on hän saanut jo yhden ketun, vesikoita, kärpän ja paljon oravia, lintuja ja jäniksiä. Hänen isänsä sanoi, että isän ei tarvitse antaa enää Hjalmarille rahaa milloinkaan, sillä hän itse pyytää metsän otuksia ja saa niillä rahaa, minkä tarvitsee itselleen ja vaimolleen. Suuresti ihmetyttää Hjalmar naapureitakin tällä nerokkuudellaan. Hjalmar on saanut syksyn ja talven kuluessa: 1 ketun, 8 teertä, 5 vesilintua, 26 oravaa, 2 jänistä, 1 kärpän ja 2 vesikkoa.

Luettelo

Åvik'in vanhainkodille saapuneista lahjoista:

Neiti *Sigyn Heikel:* 1 tusina kahvikuppia ja 1 tusina lusikoita; *Mikkelin km. koulun opettajakunta:* seinätaulu ja pöytäliina sekä 1 tusina ruokaliinoja; johtaja *A. I. Savolainen:* 2 kpl. Hartauskirjoja; *Jyväskylän km.-yhdistys:* 35 mk.; *Maria From* Pietarsaaresta: 25 mk.; *Pietarsaaren kuuromykät* ja heidän ystävänsä: 53 mk. 25 p. kuihtuvien kukkien sijasta J. Hirn'in haudalle; kirkkoherran rouva *Anni Björklund,* o. s. Tallroth Vaasasta: 100 mk. keinutuolin ostamista varten; *Viljam Tarkiainen* Mikkelistä: 5 mk.

Lahjoja vastaanottaa vielä:

John Sunberg.

Os. Puistok. 9, Helsinki.

Suomen Kuuromykille!

Kaikista ystävyyden ja kunnioituksen osotuksista, joita kukkien ja „hiljaisten sävelten“ muodossa osotettiin rakkaan mieheni, Julius Hirn'in muistolle pyydän lausua sydämelliset kiitokseni.

Helsingissä marraskuussa 1914.

Anna Hirn.

Kiitos.

Kaikille kuuromykkäin yhdistyksille ja yksityisille kuuromykkien ystäville ja kuuromykille, jotka rahalahjoilla sekä muilla antimilla ovat helpottaneet Åvik'in vanhain kodin avaamista ja kuntoonpanemista pyydämme lausua lämpimät kiitokset.

Kuuromykkäin Auttajayhdistyksen
Helsingin piirin puolesta:

Valter Forsius.

John Sunberg.

Kihloissa:

Hilja Luoto. Matti Yli-Warvi.
Seinäjoki.

Maria Pietilä. Johan Tulinen.
Huittinen. Parainen.

Sylvi Lagerström. Kaarlo Koskela.
Tampere. Toholampi.

19 7/1 15.

Ilmoitus.

Koti vanhoille, sairaille ja työhön kykenemättömille kuuromykkänaisille avataan tammikuun kuluessa v. 1915 Åvikissa Hyvinkään asemalla. Kodissa on tilaa aluksi viidelle (5) hoidokkaalle. Hakemuksia, joihin on liitettävä papinkirja, lääkärintodistus, ilmoitus varallisuussuhteista, sekä mahdolliset suosituskirjeet ovat lähetettävät allekirjoittaneelle. **John Sundberg.**

Puistokatu 9, Helsinki.

Kuuromykkäin Lehti v. 1915.

Kuuromykkäin Lehti ilmestyy taas tänä vuonna kuten ennenkin. Siihen koetetaan hankkia opettavaisia, hyödyllisiä ja huvittavia kirjoituksia sekä tietoja Suomen kuuromykkien elämästä ja harrastuksista. Myöskin otetaan siihen kuvia niin usein kuin varat riittävät. Koetamme kirjoittaa niin helposti, että kuuromykät ymmärtäisivät tämän oman lehtensä sisällön. *Lehteä on paras tilata läheisimmästä postikonttorista.* Se maksaa 1 mk. 50 penniä vuodessa. Sitä sopii myös tilata lehden asiamiehiltä sekä suoraan toimitukselta, osote: *Helsinki, Rikardinkatu 2.*

Ruvetkaa Kuuromykkäin Lehden asiamiehiksi ja kerätkää sille runsaasti tilaajia tuttavienkin parissa! Asiamiehet saavat palkkioksi

jokaisesta	9	kappaleesta	1	ilmaiseksi	
»	18	»	2	»	
»	27	»	3	»	j. n. e.

»Kuuromykkäin Lehti» pitää tulla jokaiselle lukutaitoiselle kuuromykälle Suomessa.

Toimittajat:

John Sundberg. *Huugo Nyberg.*

Sisällys: Uusi vuosi. — Kuuromykkäin matkapapit Norjassa. — Kotiseudulla. — Viipurin kuuromykkä-»laulajat». — Avunpyyntö. — Orpojen joulu. — Tietoja kotimaasta.

Helsinki 1915. K. F. Puromiehen Kirjapaino O.-Y.